

Yrsa Sigurdardóttir

Prada

Traducere din limba engleză de
Livia Szoke

PROLOG

Femeia din prag nu arăta deloc așa cum își închipuise Kolbeinn când stătuseră de vorbă la telefon. Glasul ei profund și răgușit nu se potrivea deloc cu silueta subțire și atitudinea veselă. Bărbatul se așteptase la cineva mult mai obosit de viață, cu o țigară atârându-i în colțul gurii și o sticlută de vodcă în buzunar. Femeia care stătea la ușa sa părea să prefere să bea suc de spanac decât alcool și sub nicio formă nu putea fi fumătoare. Însă când se prezentă, glasul ei îi alungă orice îndoială că e femeia care îi dăduse telefon.

— Scuze c-a durat atât de mult, doar că până acum nu am avut niciun motiv să vin la Reykjavík!

Femeia îi întinse o cutie de carton. Când o luă, Kolbeinn observă ce grea e. Cărți, bănuie el.

— Cum spuneam, am găsit cutia asta în mansardă, continuă femeia. În spatele unei grămezi de resturi de material de izolație. Îmi închipui că de-asta ai lăsat-o acolo când ai golit casa.

Kolbeinn își ceru scuze că el și fratele său nu se străduiseră mai mult să strângă tot din mansardă. Femeia îi răspunse că nu-i nevoie, n-are importanță. Ea uitase o

bicicletă în magazie când se mutase împreună cu soțul ei în casa tatălui lui Kolbeinn. Se mai întâmplă.

Cutia era plină de praf, iar el o lăasă jos. În partea din față și pe spate avea simbolul unei mărci de margarină care nu se mai găsea pe piață și pe care nici măcar nu-și amintea s-o mai fi văzut prin magazine. Probabil că avea câteva zeci de ani.

Femeii păru să-i vină brusc o idee.

— Oh, da, aproape c-am uitat: am mai adus ceva. Nu știu dacă te interesează, dar n-am vrut să-l arunc pur și simplu.

Scoase din buzunarul hainei o pungă de plastic transparent și i-o întinse. În interior, se afla un obiect maro mic pe care inițial nu reuși să-l identifice.

— E un pantof. L-am găsit în toamnă, când săpam fundația pentru terasă. Mă gândesc că trebuie să fi fost al tău sau al fratelui tău.

Acum, că spusese ea, Kolbeinn vedea și el că-i un pantof. Un pantof cu șiret, pentru un copil, făcut din piele maro, se gândi el, cu toate că era greu de ghicit culoarea inițială. Din ce vedea Kolbeinn, putea să fi fost și alb. Șiretul cel puțin se poate să-și fi schimbat culoarea de-a lungul anilor, iar acum era la fel de maroniu ca pământul în care stătuse îngropat pantoful.

Oricum ar fi arătat inițial, Kolbeinn era convins, ca și în cazul mărcii de margarină de pe cutie, că nu-l mai văzuse niciodată. Nu că ar fi avut vreo importanță. Pantoful nu i-ar fi putut aparține unui copil mai mare de trei sau patru ani, iar el nu avea absolut nicio amintire de la vârsta aceea, deci ar fi putut fi și-al lui. În orice caz, trebuie să-i fi aparținut unui membru al familiei sale sau poate vreunui copil venit în vizită, pentru că părinții săi

construiseră casa, și era greu de crezut că pantoful s-ar fi aflat deja în pământ când cumpăraseră ei terenul.

Kolbeinn își ridică privirea spre femeie.

— Mersi! Interesant!

Femeia părea dezamăgită că el nu avea nimic de zis despre relicvă. Poate că sperase să audă o poveste despre cum ajunsese să se piardă pantoful, însă el habar n-avea cum ar fi sunat acea poveste. Încercă să se revanșeze:

— Pun pariu că la vremea aceea l-am căutat peste tot. Că doar atunci n-aveam o rezervă nesfârșită de haine și încălțăminte.

Răsuci punga în mâini, cercetând pantoful.

— Mă întreb cum Dumnezeu a ajuns să fie îngropat sub peluză. Grădina era deja amenajată când am fi purtat eu și fratele meu pantofi de mărimea asta.

Femeia dădu din cap aprobator.

— Da. E destul de ciudat. Și fii atent, l-am găsit exact lângă stâlpul steagului, deci bănuiesc că a căzut în groapă când a fost săpată fundația și n-a băgat nimeni de seamă.

Se uită la el ușor tulburată și adăugă:

— Am dat stâlpul jos — sper că nu te deranjează.

Bărbatul zâmbi.

— Nu, sigur că nu. Acum e casa voastră și puteți face ce vreți cu ea. Oricum, stâlpul n-a fost niciodată foarte popular. Mă rog, din punctul de vedere al mamei mele. Mi-a spus că nici nu înălțaseră decât o singură dată steagul, și atunci doar până la jumătate. N-a zis și cu ce ocazie, dar a spus totuși că l-a bătut ani întregi la cap pe tata să scape de el.

Femeia părea ușurată.

— Dacă a fost ideea lui să-l pună, înțeleg de ce nu voia să-l dea jos. Era înfipt într-un butoi de petrol plin

cu ciment. A trebuit să închiriem o mică macara ca să-l scoatem.

Deloc surprinzător pentru Kolbeinn. Taică-su nu făcea niciodată lucrurile doar pe jumătate — pe uscat sau pe mare. Dacă monta un stâlp de steag, puteai fi sigur că avea să reziste oricăror vicisitudini.

Mai stătură un pic de vorbă, discutând despre nimicuri. El o întrebă cum era viața într-o urbe de provincie ca Höfn í Hornafirdi, aflat în sud-estul țării, la vreo 450 de kilometri de Reykjavík. Acum era un adevărat băiat de oraș, venise să trăiască în capitală în copilărie, după ce părinții săi divorțaseră.

După aceea se treziră că nu mai au despre ce să vorbească. La urma urmei, drumurile lor se intersectaseră doar datorită vânzării casei tatălui său. Kolbeinn și fratele lui nu se întâlniseră deloc cu femeia sau cu soțul ei de-a lungul acestui proces, lăsând toată comunicarea în seama agentului imobiliar din Höfn. De fapt, lucrurile s-ar fi mișcat mai repede dacă frații s-ar fi implicat, însă nu se sinchisise niciunul. Tatăl lor avea o situație prosperă când murise și după ce se lămurise situația proprietății nu fusese nicio urgență să transforme în capital banii investiți în casă. Nu trebuise decât să fie de acord cu vânzarea și să semneze actele necesare. Cu toate că mama lor îi supraviețuise soțului, nu ea moștenise casa. Nu că ar fi contat cine știe ce, întrucât suferea de demență în stadiu avansat. Dacă i s-ar fi cerut să semneze contractul, nici măcar n-ar fi știut de care capăt să țină pixul, darămite să-și scrie numele.

După o tăcere stingheritoare, Kolbeinn îi propuse femeii mai mult bolborosind să intre să bea o cafea, pe care ea o refuză, spunând că o aștepta un drum lung cu mașina și că trebuia să plece cât încă mai era lumină.

Bărbatul îi mulțumi din nou pentru cutie și pentru pantof, apoi își luură la revedere.

O urmări cum se îndepărtează și-i făcu semn cu mâna în timp ce se urca în mașină. Apoi închise ușa, continuând să țină punga de plastic în mână. Drăguț din partea ei că nu aruncase pur și simplu pantoful, însă, de fapt, era doar o chestiune de timp până s-o facă el însuși. Nu era genul care să se agațe de vechituri inutile, iar un pantof de copil îngropat cine știe câți ani în pământ categoric se înscria în această categorie.

Și totuși, poate că fratelui său i-ar fi plăcut să-l aibă. Mai cu seamă dacă era al lui. Niciunul dintre ei nu păstrase multe din casa tatălui lor. De când se mutaseră la Reykjavík împreună cu mama lor, cei doi luaseră doar sporadic legătura cu el, așa că aveau prea puține amintiri legate de lucrurile sale. Când se duseseră în est ca să strângă ce mai era prin casă, își dăduseră repede seama că nicio piesă de mobilier și nici vreun alt obiect din casă nu mai aveau vreo valoare sentimentală pentru ei, motiv pentru care se hotărâseră să vândă sau să arunce tot ce mai rămăsese acolo.

Nu aleseră să păstreze mult mai multe decât cutia și pantofiorul.

Kolbeinn îl scoase din pungă. Pielea uscată mirosea vag a pământ. Era atât de dură la atingere și șireturile erau atât de țepene, încât aducea mai degrabă cu o imitație din ciment a unui pantof. Îl răsuci în mâini, însă nu descoperi nimic familiar. Totuși, când se uită înăuntru, văzu ceva cunoscut care declanșă o amintire din copilărie.

Deasupra călcâiului se distingea o etichetă pentru nume de genul celor pe care mama lor obișnuia să le lipească sau să le coasă de hainele fraților până deveniseră deja adolescenți. Etichetele ar fi trebuit să asigure

înapoierea obiectelor în cazul în care le uitau pe undeva sau le rățăceau.

Probabil că pantoful îi aparținuse lui Kolbeinn sau fratelui său. Râcăi eticheta într-o zadarnică încercare de-a curăța mizeria de pe literele roșii brodate. La un moment dat, desfăcu din greșeală unul dintre șireturi, scoțând astfel la iveală culoarea originală a pielii de dedesubt.

Kolbeinn rămase ușor uimit. Din ce-și dădea seama, pantoful fusese cândva roz. Era imposibil să-i fi aparținut lui sau fratelui său. Deși copiii din ziua de azi nu mai respectau la fel de strict culorile atribuite genului, pe vremea părinților săi nu era așa — mai ales din punctul de vedere al tatălui său. Fusese ceva mai în vârstă decât mama lor și dovedise niște vederi și mai de modă veche decât era cazul. Sub nicio formă nu ar fi fost de acord ca băieții săi să poarte pantofi roz.

Însă de ce ar fi cusut mama lor o etichetă în pantoful fiicei altcuiva? Era aproape de neconceput că ar fi făcut-o altcineva. Mama lui fusese singura persoană care eticheta astfel obiectele de îmbrăcăminte: alte mame se mulțumeau să le însemneze cu cerneală, asta dacă se deranjau măcar să o facă. Își amintea asta, întrucât el și fratele său fuseseră tachinați la școală pentru acest obicei. Se părea că alte mame aveau treburi mai importante de făcut cu timpul lor decât să se chinuie să brodeze numele copiilor pe niște etichete de cârpă minuscule.

Lui Kolbeinn îi fusese stârnită curiozitatea. Se hotărî să umezească eticheta, ca să încerce să curețe mizeria și să vadă dacă poate citi numele. Nu exista pericolul ca literele să se decoloreze și să devină ilizibile din moment ce erau cusute.

Apa din chiuveta de la bucătărie devenea maronie pe măsură ce freca pantoful sub robinet. Când izbuti în

sfârșit să distingă o parte din litere, degetele ajunseseră să-l usture.

Prima literă era clar un „S“. Era urmată de ceva ce-ar fi putut fi un „a“, un „e“ sau un „o“. Apoi urma un „l“, după care veneau două litere ilizibile și, în final, un „r“. Nu-i luă mult să caute online numele islandeze de fete alcătuite din șase litere care începeau cu „S“ și se terminau în „r“, iar cele două nume din listă erau Salvör și Sólvör.

Kolbeinn lăsă pantoful jos.

Salvör.

Numele parcă se lega de ceva din trecut. Însă, cu cât încerca să-și aducă aminte, cu atât amintirea devenea și mai îndepărtată. În final, renunță.

Lăsă pantoful pe scurgător și se uită la apa maronie ce dispărea din chiuvetă, conștient de senzațiile destul de ciudate care nu-i dădeau pace. Încercă să-și golească mintea, alungând orice ar fi putut avea vreo legătură cu numele. Să nu te gândești la lucrurile pe care nu ți le poți aminti reprezintă uneori cel mai eficient mod de-a le recupera. Poți fi sigur că amintirea va ieși totuși la suprafață, ca un copil care vrea să fie lăsat în pace până când începi să-l ignori.

Înainte să apuce să testeze această teorie, îi sună telefonul. Era cineva din personalul azilului unde era internată mama sa, care îi cerea să vină cât mai degrabă; se părea că mama lui suferise un atac de cord, iar situația era critică.

Se scursese mult timp de când mama lui se bucurase de o viață cât de cât normală, iar sănătatea i se deteriorase semnificativ în ultimele luni. Chiar și așa, apelul era tulburător. Mormăi ceva în timp ce-și revenea din șocul inițial, apoi spuse că pleacă imediat.

— Îl anunți și pe fratele tău?

Kolbeinn răspunse că da. Înainte să închidă, femeia mai adăugă:

— Și pe sora ta. Pentru mama voastră ar conta foarte mult să fie și ea aici. Deși e foarte greu să o înțelegem, a tot întrebat de ea de când a suferit atacul. Deci te rog să ai grijă să primească și ea mesajul.

— Sora mea?

— Da, răspunse infirmiera, părând destul de surprinsă. Salvör. Vrea să își vadă fiica, pe Salvör.

Capitolul 1

Nu exista nicio urmă care să te ducă cu gândul că fusese cineva vreodată acolo, doar zăpadă albă neatinsă cât vedeai cu ochii. Nicio creatură vie nu se mișca prin peisaj, însă e drept că puține animale puteau supraviețui în miezul iernii în pustiul acela dezolant. Văzuseră dovada limpede pe drum, sub forma unei oi moarte. Carcasa animalului fusese îngropată de troiene, lăsând să se vadă numai un petic de blană acoperită de bulgărași de nea. În mod evident, o soartă cruntă avea orice animal nerecuperat în toamnă pentru a fi dus să ierneze la o fermă. Fusese o imagine tulburătoare și nu zăboviseră acolo. Oricum nu mai puteau face nimic pentru bietul animal.

În mijlocul peisajului golaș, complet lipsit de copaci, se ridica o cabană masivă din lemn. Vopseaua decolorată fusese la un moment dat mai lucioasă, cu o textură mai puțin mată, însă, în pofida aspectului tern, cabana oferea o imagine semeață, acoperită de mușchi verde și de vopsea ruginie pe un fundal complet alb.

Jóhanna se opri ca să asculte. Niciun zgomot dinspre cabană. În afară de scârțâitul zăpezii sub tălpile însoțitorului ei, Thórir, liniștea era deplină. Până și vântul părea să-și țină răsuflarea, ca și cum îl extenuaseră

furtunile recente. În ultimele săptămâni, depresiunile atmosferice formaseră un șir ordonat peste Atlantic, venind implacabil una imediat după alta. În final, Jóhanna își făcuse obiceiul să oprească radioul înainte de buletinul meteo, întrucât nu avea niciun rost să devină deprimată din cauza prognozei. Intemperii veneau și plecau, comportându-se după bunul lor plac, iar ea chiar nu avea cum să schimbe această stare de fapt.

— Nu-i nimeni pe-aici.

Thórir, care făcea parte din echipa de căutare și salvare din Reykjavík, veni lângă ea.

— Nu se vede nicio urmă. Liniște deplină.

Jóhanna nu răspunse. Era evident. Arată în schimb către una dintre pantele acoperite de zăpadă ce formau căldarea unde se afla cabana.

— Tu ce crezi că-i aia?

Ițindu-se din zăpadă aproape de vârful pantei, se afla o pereche de coarne de ren — sau cel puțin așa i se părea ei.

— Sunt coarne sau crengi?

Thórir ridică din umeri, o mișcare abia vizibilă pe sub costumul de fâș îmblănit. Jóhanna purta echipament identic, având pe față și pe spate logoul Echipei de Cercetare și Salvare Hornafjördur.

— Nu-mi dau seama, răspunse bărbatul. Totuși, nu e o persoană.

Jóhanna nu mai avea nimic de adăugat, așa că-și îndreptă atenția către cabană.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, dacă tot am venit până aici! Cine știe? Ar putea fi cineva înăuntru, chiar dacă noi n-auzim nimic. Poate dorm.

— Sau sunt extenuați.

Niciunul nu pomeni despre cea de-a treia posibilitate. În schimb, porniră pe stratul de zăpadă înghețat în

direcția cabanei. Știau amândoi când să rămână tăcuți și Jóhanna era recunoscătoare pentru asta. În timpul operațiunilor precedente, făcuse de multe ori pereche cu membri ai echipei care trăncăneau nonstop. Nu părea să conteze dacă ea răspundea foarte scurt sau chiar deloc; persoana în cauză pur și simplu vorbea și mai mult pentru a-i contrabalansa tăcerea. Când se întorcea acasă după o astfel de zi, o dureau urechile. Fără îndoială că același lucru era valabil și pentru fălcile vorbărețului — nu că asta ar fi compensat în vreun fel.

Jóhanna era conștientă că toți colegii ei de echipă se gândiseră că trăsese paiul mai scurt când picase cu Thórir. Acesta fusese trimis dintr-o echipă de salvare de la Reykjavík pentru a ajuta la căutare alături de o mână de oameni din alte părți ale Islandei. Dat fiind că venea din orașul cel mare și era antrenat special pentru managementul dezastrelor, era bănuat că avea să o facă pe superiorul și să-i trateze de sus pe voluntarii locali. Această suspiciune se baza pe nimic altceva decât pe faptul că, atunci când ajunsese, se pare că-și imaginase că experiența sa avea să fie necesară la cartierul general al echipei, în Höfn. Însă, din pricina lipsei de oameni, primise cu împrumut un costum de fâș și fusese trimis să li se alăture căutătorilor. Lăsând această neînțelegere laoparte, Jóhanna nu sesizase în comportamentul lui absolut nimic care să justifice prejudecățile celorlalți. La urma urmei, o lăsase să preia conducerea și o urmăse fără să comenteze sau să o critice în vreun fel. Și totuși, în ciuda acestui lucru, femeia nu putea scăpa de senzația că orice făcea era atent observat și judecat.

Pășiră pe platforma de lemn înălțată din fața cabanei. Ca tot ce se afla în jur, și aceasta era acoperită de un strat gros de zăpadă. Zăpadă neatinsă. Jóhanna cercetă

fațada, observând obloanele pentru iarnă bătute în cuie peste ferestre. Nu neapărat ceva foarte important. Dacă aici își găsiseră refugiu călătorii, era greu de crezut că s-ar fi sinchisit să scoată obloanele. Cui i-ar fi păsat de priveliște dacă abia s-ar fi pus la adăpost după un adevărat chin prin sălbăticie? În plus, obloanele ofereau o protecție suplimentară împotriva viscolelor ce biciuiau în mod constant zona în momentul ăsta al anului, mai ales în ultima vreme. Jóhanna nu-și amintea ca furtunile să fi fost la fel de sălbatice când era ea copil, sau cel puțin nu la fel de dese și de aprige.

Deasupra ușii se afla o scândură de lemn pe care scria numele cabanei: *Thule*. Se uitară la el, niciunul nedorind să spună cu voce tare ceea ce fără îndoială gândeau amândoi: că numele american părea total nelalocul său pe înălțimile islandeze. Ca printr-o înțelegere tacită, începură să îndepărteze troienele adunate în fața ușii. Chiar și după ce curățaseră o zonă suficient de mare, continuară să dea deoparte bucățile de gheață și de zăpadă întărită, amânând momentul adevărului. Căci, în ciuda faptului că nu exista niciun indiciu că grupul pe care-l căutau se afla înăuntru, erau amândoi conștienți de ceva: dacă persoanele dispărute se aflau acolo, era foarte puțin probabil să mai fie în viață.

Când datul zăpezii și curățatul se prelungiseră așa de mult, că devenise jenant, Jóhanna trase adânc aer în piept. Nu mai aveau nicio scuză să nu deschidă ușa. Aerul înghețat care îi umplu plămâni nu făcu nimic ca să o învioreze, însă măcar putea da vina pe el pentru fiorul subit pe care-l simți și-și spuse în gând că nu are de-a face cu tăcerea de rău augur din interiorul cabanei.

— Ai mai dat vreodată de un cadavru?

Thórir părea să-i fi citit gândurile.

Era ultimul lucru la care voia să se gândească Jóhanna acum — sau în orice altă ocazie. Se străduia mereu să împingă amintirile departe când amenințau să iasă la suprafață.

— Din păcate, da.

Thórir făcu o pauză, apoi întrebă:

— Multe?

Jóhanna oftă neuzit. Dacă era un test, era unul de toată jena.

— Trei. Și am văzut și multe răni destul de urâte.

În minte îi apăruă instantaneu imagini de la locul unui accident de autobuz pe șoseaua de pe muntele Hellisheidi, din apropiere de Reykjavík, unde fusese la o intervenție în urmă cu doi ani, pe când încă locuia în capitală. Trei dintre pasageri își încheiaseră călătoria printre torentele de lavă zimțate după ce fuseseră aruncați din vehicul de forța impactului. Imagini urmate, inevitabil, de cele de la locul accidentului în care ea însăși fusese implicată, cel care o lăsase zăcând ca o păpușă de cârpe, mutilată și aproape inconștientă, pe marginea drumului. Scăpase la mustață. Încercă să se concentreze la acea idee: că poate acești oameni dispăruți aveau să fie la fel de norocoși ca ea; poate că și ei aveau să fi salvați. Închise ochii și schiță o grimasă, apoi își sili mintea să revină în prezent.

— Dar tu?

— Da. Din păcate.

Bărbatul nu părea mai dispus decât ea să continue pe aceeași temă. Poate că voise să afle câtă experiență avea, ca să aprecieze la ce reacție să se aștepte din partea ei dacă dădeau peste o scenă de groază înăuntru.

Ei bine, nu trebuia să-și facă griji c-o s-o ia razna. Jóhanna deschise ochii și-și îndreptă umerii.

— Bănuiesc că acum cabana e la fel de goală ca în toamna trecută, când îngrijitorul a închis ușa după el. Tare mă îndoiesc că vom da peste vreo privescătoare oribilă.

Cuvintele îi contraziceau senzația pe care o avea. Simțea parcă ceva profund ostil în acest loc uitat de Dumnezeu. Oamenii n-aveau ce căuta aici. Și nici cabana. Natura n-ar fi trebuit să fie tulburată.

Ascuns sub zăpadă, pe terenul ce înconjura cabana se afla un petic de pajiște. Iarba fusese sădită de voluntari iubitori de natură într-o încercare zadarnică de-a mai împlânzi terenul dur. În fiecare vară, erau nevoiți să sădească din nou peticele golașe pentru a împiedica zonele aride să se întindă. Venise și ea vara trecută alături de soțul său pentru a-i ajuta pe voluntari.

Călătoria fusese o experiență unică. Natura depusese toate eforturile, iar bogăția de culori din această regiune vulcanică odinioară foarte activă era ceva ce Jóhanna nu mai întâlnește niciodată. În unele locuri, munții erau practic albaștri; nu mai era nevoie de distanță pentru a crea acel efect, întrucât avuseseră riolitele grijă de asta. O parte dintre versanți avea toate culorile curcubeului. Ea și soțul ei vizitaseră nu doar această cabană, ci și alte câteva din înălțimile din sud-est, pentru o strângere de fonduri pentru Echipa de Căutare și Salvare Hornafjörður. Majoritatea proprietarilor de cabane din zonă se arătaseră dispuși să plătească pentru serviciile lor de înierbare. Prin urmare, călătoriseră de-a lungul și de-a latul rezervațiilor naturale împreună cu o echipă veselă de voluntari. Însă sentimentul de plăcere și de entuziasm spiritual pe care îl avusese Jóhanna în acea călătorie părea acum îndepărtat, înlocuit de spaimă și de un presentiment tragic.

Starea ei de deprimare se datora întrucâtva și păturii uniforme de omăt ce acoperea cu totul frumusețea

nepământească a rocilor golașe. Avea mai mult legătură cu scopul misiunii. Existau puține motive de optimism, în ciuda încercărilor făcute de liderii echipei de-a ridica moralul salvatorilor, înainte de-a părăsi baza. Nu convinseră pe nimeni. Informațiile despre călătorii dispăruți erau sărace, însă puținele frânturi care le fuseseră puse la dispoziție erau în mod cert stranii.

Căutau patru sau cinci oameni, islandezi cu toții, despre care se auzise ultima oară în urmă cu o săptămână. Nu le observase nimeni dispariția timp de cinci zile, iar condițiile meteo vitrege împiedicaseră căutările până în această dimineață. În timp ce viscolul își făcea de cap, poliția se folosise de așteptarea forțată ca să localizeze pe cât posibil grupul prin intermediul telefoanelor mobile, care se conectaseră toate pentru ultima oară la rețeaua GSM pe șoseaua de pe muntele Kollumúli, care se îndrepta spre zona sălbatică cunoscută sub numele de Lónsöræfi. După aceea pierduseră urma telefoanelor.

Era neclar dacă din grup mai făcea parte și un al cincilea membru. Semnalele pe care le identificaseră proveneau doar de la patru telefoane mobile, însă asta nu reprezenta vreo garanție privind numărul călătorilor. Era posibil ca a cincea persoană să nu fi avut telefon sau să și-l fi închis. Ceea ce sugera totuși că e posibil să fi fost cinci persoane era faptul că cele două cupluri dispărute zburaseră spre Hornafjörður, dar se părea că nu închiriaseră și nici nu împrumutaseră vreo mașină pentru călătoria planificată. Petrecuseră o noapte la un hotel din Höfn, iar recepționera dăduse de înțeles că îi aștepta cineva care să-i ia de-acolo, deși habar n-avea dacă era vorba despre un bărbat sau o femeie.

Și mai misterios era faptul că deocamdată nu fusese zărit niciun vehicul parcat pe ruta de pe muntele

Kollumúli sau pe vreun alt traseu circulabil în această perioadă a anului. Firește, dacă ar fi fost un jeep de munte masiv, cu suspensie înălțată, ar fi putut să iasă de pe drum și să meargă mai departe prin rezervația naturală, ceea ce însemna că încă putea fi găsit. La fel de posibil era și ca grupul să fi stabilit cu șoferul să îi transporte până în munți, după care să-i lase acolo și să plece. În acest caz, șoferul ar fi trebuit să anunțe imediat ce avea să fie difuzată la știri informația despre operațiunea de căutare.

Turiștii care se rătăceau în sălbăticie nu reprezentau vreo noutate. La fel de puțin neobișnuit era și ca aceștia să se aventureze orbește în necunoscut, sfidând cu totul avertizările de vreme rea. Însă un grup de islandezi care să-și pună în minte dintr-odată să se aventureze nebunește în sălbăticie în această perioadă a anului era ceva extrem de neobișnuit. În rarele ocazii în care dispăreau localnici în toiul iernii, era vorba de obicei spre doi sau trei prieteni care plecau la drum pe snowmobile sau pe schiuri de cros. Dacă era toamnă, te mai puteai aștepta și la niscaiva vânători de ierunci alpine care să se rătăcească.

Însă aici nu era cazul de așa ceva. Din ce se aflase până acum, cei dispăruți — două cupluri din Reykjavík, puțin peste 30 de ani — nu erau amatori de sporturi de iarnă. De fapt, nu erau cunoscuți ca fiind genul de iubitori de umblat pe-afară sau cine știe ce mari aventurieri. Se părea că bărbații merseseră de vreo două ori la vânătoare organizată de reni, însă acum sezonul se încheiase de mult și turmele părăsiseră zona, îndreptându-se spre pășunile de iarnă din ținuturi mai joase. Și niciuna dintre femei nu făcuse vreodată cerere pentru vreun permis de vânătoare sau de pescuit. Nu știa nimeni ce fusese în mintea lor când se hotărâseră să vină în această zonă.